

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna a sudcov JUDr. Martina Vladika a JUDr. Viery Petrikovej v právnej veci žalobcov **1/ E. H.**, bývajúcej v D. a **2/ maloletého A. H.**, Bývajúceho v D., oboch zastúpených JUDr. V. R., advokátkou v B., proti žalovanej **G.**, so sídlom v B., zastúpenej M., so sídlom v B., **o zaplatenie jednorazového odškodnenia**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 10 C 147/2009, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26. septembra 2013 sp. zn. 8 Co 327/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Návrhom z 1. apríla 2009 sa žalobcovia 1/ a 2/ s poukazom na ustanovenie § 448 Občianskeho zákonníka (OZ – zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), ustanovení zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (§ 92 ods. 3, § 94 ods. 1 až 4 a § ods. 1) a ustanovenia § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení motorových vozidiel domáhali uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť im titulom jednorazového odškodnenia sumu 10 086 € pre žalobkyňu 1/ a sumu 5 043 € pre žalobcu 2/, a to spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedených súm od 20. decembra 2008 až do zaplatenia a s náhradou trov konania. Podaním zo 6. novembra 2009 žalobcovia požadovanú sumu jednorazového odškodnenia zvýšili na sumu 12 034,35 € s príslušenstvom pre žalobkyňu 1/ a na sumu 6 017,17 € s príslušenstvom pre žalobcu 2/, ktorú zmenu návrhu

súd prvého stupňa pripustil uznesením č. k. 10 C 147/2009-115 z 11. novembra 2009. Na pojednávaní 8. septembra 2011 žalobcovia opätovne disponovali s návrhom tak, že žiadali aby súd žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni 1/ titulom náhrady škody podľa § 448 OZ sumu 12 624,63 € s príslušenstvom a žalobcovi 2/ titulom náhrady škody podľa § 448 OZ sumu 6 312,29 € s príslušenstvom, ktorú zmenu petitu návrhu súd prvého stupňa na predmetnom pojednávaní pripustil. V čiastočnom späťvzatí návrhu zo 14. júna 2012 žalobcovia svoje uplatnené nároky upravili tak, že žalobkyňa 1/ požadovala sumu 12 455,41 € a žalobca 2/ sumu 6 227,71 €, obaja uvedené sumy požadovali s päťpercentným ročným úrokom z omeškania z uvedených súm od 20. decembra 2008 až do zaplataenia a s náhradou trov konania.

Okresný súd Nitra rozsudkom z 1. augusta 2012 č. k. 10 C 147/2009-283 (druhým v poradí) rozhodol tak, že konanie v časti žalovanej istiny vo výške 169,22 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 169,22 € od 20. decembra 2008 do zaplataenia voči žalobkyni 1/ a konanie v časti žalovanej istiny 84,58 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 84,58 € od 20. decembra 2008 do zaplataenia voči žalobcovi 2/ zastavil. Žalobcov 1/ a 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 58,20 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 12 455,41 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10 086 € od 20. decembra 2008 do zaplataenia a žalobcovi 2/ sumu 6 227,71 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5 043 € od 20. decembra 2008 do zaplataenia a to všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia v časti žalovanej sumy 169,22 € a 84,58 € s príslušenstvom návrh vzali so súhlasom žalovanej späť, v dôsledku čoho ich súd zaviazal solidárne k zaplataeniu trov konania súvisiacim s týmto späťvzatím, keď ostatné trovy účastníkov budú riešené až pri rozhodovaní o náhrade trov konania po právoplatnom skončení veci samej, podľa úspechu v spore. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s názorom žalovanej, že v spore nie je aktívne legitimovaná, nakoľko z ustanovenia § 4 zákona č. 381/2011 Z.z. vyplýva právo, okrem iného, aby poisťovateľ za poisteného nahradil poškodenému preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, pričom žalobcami v tomto konaní uplatňovaným nárokom je náhrada škody spôsobená usmrtením v dôsledku prevádzky motorového vozidla. Tento druh nároku žalobcov je možné uplatniť z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď dopravnú nehodu zavinil vodič D. P. s uzatvoreným

poistením zodpovednosti za škodu u žalovanej, ktorá skutočnosť v konaní sporná nebola. Ďalej uviedol, že základ nároku žalobcov je daný ustanovením § 448 veta prvá Občianskeho zákonníka, pričom analogické použitie všeobecných predpisov o sociálnom poistení neznamena, že ich návrh musí vo všetkých bodoch spĺňať podmienky upravené týmto zákonom (461/2003 Z.z.). Súd prvého stupňa poznamenal, že ak podľa zákona č. 461/2003 Z.z. nárok na pozostalostnú úrazovú rentu nevzniká fyzickej osobe, ktorej z dôvodu smrti poškodeného a špecifickému vzťahu k nemu vznikol nárok na jednorazové odškodnenie, potom takejto osobe vzniká nárok na jednorazové odškodnenie aj pre účely občianskoprávnej zodpovednosti analogicky, ako pri poskytovaní úrazových dávok a to napriek tomu, že ustanovenie § 448 Občianskeho zákonníka toto výslovne neuvádza. Uviedol, že výšku škody priznal podľa znaleckého posudku. Na záver konštatoval, že o náhrade trov konania rozhodne podľa § 151 ods. 3 O.s.p. do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 26. septembra 2013 sp. zn. 8 Co 327/2012 zmenil rozsudok okresného súdu v napadnutých častiach výrokov o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 12 455,41 € s príslušenstvom a žalobcovi 2/ sumu 6 227,71 € s príslušenstvom tak, že návrh žalobcov 1/ a 2/ zamietol. V napadnutej časti výroku rozsudku súdu prvého stupňa o povinnosti žalobcov 1/ a 2/ zaplatiť žalovanej spoločne a nerozdielne náhradu trov konania vo výške 58,20 € do 3 dní rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru odvolacieho súdu právo na jednorazové odškodnenie je nesporne majetkovým právom z titulu škody zásahom do majetkového postavenia (majetku a majetkových práv) žalobcov a nepredstavuje u nich ani škodu na zdraví a tiež ani náklady pri usmrtení, keď náhrady požadované žalobcami nepredstavujú im vzniknutú škodu na zdraví, ale len majetkovú ujmu vzniknutú im v súvislosti s úmrtím ich manžela a otca, ktorý mal vo vzťahu k nim zákonnú vyživovaciu povinnosť. Ako vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z.z., úrazové dávky a dávky úrazového zabezpečenia poisťovateľ uhradza (tieto) za poisteného len príslušným subjektom, ktoré tieto dávky poisteným (na základe osobitného poistenia) oprávnené zaplatili, teda ide o formu úhrady regresných dávok, ktoré by bol inak povinný týmto príslušným subjektom uhradiť poistený. Nestačí preto, aby základ uplatňovaného nároku bol daný len ustanoveniami Občianskeho zákonníka, prípadne zákona číslo 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, nakoľko tento základ povinnosti plnenia poisťovateľa musí byť daný v ustanoveniach zákona č. 381/2001 Z.z. Uviedol, že už len na základe uvedenej skutočnosti, že uplatňovaný nárok

žalobcov ako nárok majetkový nepredstavuje škodu na zdraví žalobcov, nemožno potom vyvodit' v konaní pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej (a aktívnu vecnú legitimáciu žalobcov). Za dôvodnú odvoláciu námietku tiež odvolací súd, napriek svojmu predchádzajúcemu právnomu názoru v rozhodnutí z 26. mája 2011, považoval to, že ustanovenie § 448 Občianskeho zákonníka neumožňuje použitím analógie priznať aj uplatneného nároku na jednorazové odškodnenie v zmysle ustanovenia § 94 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, keďže i z dôvodov uvedených v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, toto zákonné ustanovenie striktné upravuje len nárok oprávnených osôb na pozostalostnú úrazovú rentu, ktorý nárok však nebol predmetom tohto konania (zo samotného návrhu žalobcov a tiež aj z výpočtu žalovanej sumy nesporne vyplýva, že nárok na pozostalostnú úrazovú rentu nežalovali a žalovali práve jednorazové odškodnenie s odkazom na § 94 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z.).

Predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu napadli žalobcovia dovolaním, v ktorom navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že návrhu vyhovie v celom rozsahu a žalobcom prizná trovy konania. Uviedli, že dovolanie je prípustné v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolanie odôvodnili v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedli, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil a nezohľadnil dispozitívny úkon žalobcov, ktorým na pojednávaní pred Okresným súdom Nitra 8. septembra 2011 zmenili petit žaloby tak, že sa domáhajú titulom náhrady škody podľa § 448 OZ zaplataenia žalovaných súm s príslušenstvom. Tvrdili, že v citovanom ustanovení je výslovne uvedená analógia legis, čo znamená, že Občiansky zákonník výslovne odkazuje posúdenie základu uplatneného nároku a určenie sumy pozostalostnej renty na predpisy o sociálnom poistení. Uviedli, že nárok na pozostalostnú úrazovú rentu nemá taká fyzická osoba, ktorej z dôvodu smrti poškodeného vznikol nárok na jednorazové odškodnenie v zmysle § 94 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Tvrdili, že ako osoby oprávnené na jednorazové odškodnenie v zmysle ustanovení zákona o sociálnom poistení, ako manželka a syn nebohého poškodeného, si svoj nárok uplatnili v súlade s ustanovením § 448 OZ. Nestotožnili sa s právnym názorom odvolacieho súdu, že ustanovenie § 448 OZ neumožňuje použitím analógie priznať aj uplatneného nároku na jednorazové odškodnenie. V závere žalobcovia tvrdili, že pokiaľ bol odvolací súd toho názoru, že žalobcom nepatrí pozostalostná úrazová renta určená vo výške jednorazového odškodnenia, v zmysle vysvetliviek k § 448 OZ, mal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa k tomu, aby súd prvého stupňa

v ďalšom konaní otázku existencie, prípadne výšky vyživovacej povinnosti nebohého voči žalobcom skúmal ako otázku predbežnú.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcov žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorí sú zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov nie je dôvodné.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto zákonom ustanovení. V zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné (teda aj dôvodné) proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval

senát. Dovolatelia vady v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nenamietali (rovnako ani tzv. iné vady konania) a ani dovolací súd existenciu týchto vád nezistil.

Žalobcovia v dovolaní okrem iného namietajú, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil zmenu návrhu žalobcov z 8. septembra 2011 a že vec nesprávne právne posúdil keď uviedol, že ustanovenie § 448 OZ neumožňuje použitím analógie priznanie aj uplatneného nároku na jednorazové odškodnenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Štúdiom v súdnom spise dovolací súd zistil, že žalobcovia sa počas celého konania (počnúc návrhom na vydanie platobného rozkazu, končiac podaním dovolania) domáhali vydania peňažného plnenia formou jednorazového odškodnenia. Už v návrhu na začatie konania žalobcovia uviedli, že sa na podklade § 448 OZ domáhajú jednorazového odškodnenia v zmysle § 94 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. Žalobcovia aj neskôr počas celého konania argumentovali, že majú nárok práve na jednorazové odškodnenie v zmysle § 94 zákona č. 461/2003 Z.z. a nie na pozostalostnú úrazovú rentu (vid'. napr. návrh na vydanie platobného rozkazu, zápisnice o pojednávaniach zo 16. novembra 2009, 24. júna 2010, dovolanie). To, že sa žalobcovia domáhajú jednorazového odškodnenia ďalej vyplýva zo spôsobu výpočtu uplatnenej náhrady škody. Žalobcovia si od začiatku konania náhradu škody vyčíslili pevnou sumou postupom v zmysle ustanovení § 84 ods. 1, 94 ods. 2 a 3 zákona č. 461/2003 Z.z. a nie formou opakujúceho sa plnenia podľa ustanovení upravujúcich pozostalostnú úrazovú rentu (§ 92 a § 93 zákona č. 461/2003 Z.z.). Úmysel žalobcov získať od žalovanej náhradu škody práve formou jednorazového odškodnenia potvrdzuje aj posledná úprava petitu žaloby zo strany žalobcov (č. l. 272 spisu), kedy žalovanú výšku náhrady škody žalobcovia upravili podľa záverov znaleckého posudku č. X. V predmetnom znaleckom posudku bolo úlohou znalkyne I. K. určiť výšku jednorazového odškodnenia podľa zákona č. 461/2003 Z.z. Pokiaľ žalobcovia v dovolaní namietajú, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil a nezohľadnil zmenu návrhu, ktorú uskutočnili na pojednávaní 8. septembra 2011, s týmto tvrdením sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nestotožnil. Na predmetnom

pojednávani žalobcovia totiž rozšírili žalobný návrh o valorizáciu žalovanej sumy za rok 2010-2011, teda žalovanú aj naďalej žiadali zaviazať na zaplatenie pevne stanovených súm s úrokmi z omeškania formou jednorazového odškodnenia. Na tejto skutočnosti nič nezmenil ani fakt, že v zmenenom petite žalobcov sa ako právny dôvod uplatneného nároku uviedol § 448 OZ, nakoľko žalobcovia už v návrhu na začatie konania považovali za právny základ svojho nároku ustanovenie § 448 OZ. Toho sa držali počas celého konania, čo potvrdili aj v odôvodnení svojho dovolania. Výslovné poukázanie na ustanovenie § 448 OZ v zmenenom petite návrhu z 8. septembra 2011 preto nič nezmenilo na dovtedajšom skutkovom ako aj právnom základe uplatnených nárokov žalobcov a teda ani na tom, že sa aj po tejto zmene návrhu domáhali jednorazového odškodnenia s poukazom na ustanovenie § 94 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. Z uvedených dôvodov sa preto Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje s konštatovaním odvolacieho súdu, že nárok na pozostalostnú úrazovú rentu žalobcovia nežalovali, ale žalovali práve jednorazové odškodnenie a to aj po zohľadnení dispozitívneho úkonu žalobcov, ktorým na pojednávaní 8. septembra 2011 navrhli zmenu petitu žaloby.

Podľa ustanovenia § 448 OZ fyzická osoba, voči ktorej mal zomrelý v čase svojho úmrtia vyživovaciu povinnosť, má nárok na pozostalostnú úrazovú rentu. Tento nárok sa posúdi a suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.

Podľa ustanovenia § 92 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, fyzická osoba, voči ktorej mal poškodený, ktorý zomrel v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania, v čase úmrtia vyživovaciu povinnosť určenú súdom, a v čase úmrtia nedovršil dôchodkový vek, alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok, má nárok na pozostalostnú úrazovú rentu. Nárok na pozostalostnú úrazovú rentu nevzniká fyzickej osobe, ktorej z dôvodu smrti poškodeného vznikol nárok na jednorazové odškodnenie. Nárok na pozostalostnú úrazovú rentu zaniká dňom, v ktorom by poškodený dovšil dôchodkový vek.

Podľa § 94 ods. 1, 2 zákona č. 461/2003 Z.z. manžel, manželka a nezaopatrené dieťa poškodeného, ktorý zomrel v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania, majú nárok na jednorazové odškodnenie. Suma jednorazového odškodnenia manžela alebo manželky je 730-násobok denného vymeriavacieho základu, najviac 1 000 000 Sk.

Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia otázky, či ustanovenie § 448 OZ umožňuje použitím analógie priznať aj uplatneného nároku na jednorazové odškodnenie, sa dovolací stotožňuje s názorom odvolacieho súdu, prezentovanom už v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2010 sp. zn. 2 Cdo 19/2010. Z ustanovenia § 448 OZ jednoznačne vyplýva, že fyzická osoba, voči ktorej mal zomrelý v čase svojho úmrtia vyživovaciu povinnosť má nárok len na pozostalostnú úrazovú rentu. Ak Občiansky zákonník v citovanom ustanovení striktne upravuje len nárok na pozostalostnú úrazovú rentu, nemožno s poukazom na ustanovenie § 448 OZ širokým výkladom uvedeného ustanovenia analogicky priznať žalobcom nárok na jednorazové odškodnenie. Uvedená právna úprava je striktná a jednoznačná a nemožno ju vykladať tak široko, aby bola odôvodnená úvaha súdu o tom, že podľa uvedeného ustanovenia analogicky prislúcha pozostalým aj nárok na jednorazové odškodnenie. Nakoľko, tak ako bolo uvedené vyššie, predmetom tohto konania bol nárok na zaplatenie jednorazového odškodnenia a nie nárok na pozostalostnú úrazovú rentu, odvolací súd správne rozhodol, keď rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a návrh žalobcov ako nedôvodný zamietol.

Za neopodstatnenú považuje dovolací súd aj námietku žalobcov, že pokiaľ bol odvolací súd toho názoru, že žalobcom nepatrí pozostalostná úrazová renta určená vo výške jednorazového odškodnenia, v zmysle vysvetliviek k § 448 OZ, mal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa k tomu, aby súd prvého stupňa v ďalšom konaní otázku existencie, prípadne výšky vyživovacej povinnosti nebohého voči žalobcom skúmal ako otázku predbežnú. Takýto postup odvolacieho súdu by bol možný iba v prípade, keby si žalobcovia počas konania uplatnili nárok na pozostalostnú úrazovú rentu formou opakujúcich sa mesačných splátok výživného, čo však neurobili.

Vzhľadom na skutočnosť, že nárok žalobcov bolo potrebné v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že ustanovenie § 448 OZ neumožňuje použitím analógie priznať uplatneného nároku na jednorazové odškodnenie, Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za potrebné sa ďalej zaoberať otázkou, či sa poisťné krytie podľa ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vzťahuje aj na žalobcami uplatnené nároky.

Z uvedeného vyplýva, že dovolanie žalobcov bezdôvodne vytykalo odvolaciemu súdu, že jeho rozhodnutie nie je správne. Keďže dovolací súd nezistil ani vady konania podľa § 237

ods. 1 O.s.p., ani iné (v § 237 O.s.p. neuvedené) vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, uvedený opravný prostriedok rozsudkom zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V dovolacom konaní neboli žalobcovia úspešní. Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanej (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však žalovanej právo na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcom nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. februára 2015

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová